

vùng cỏ lạnh

*những sáng mùa đông không em không mặt
trời những chiều mùa đông không mặt trời không
em Huế sướt mướt Huế buồn dáng người con
gái óm đờn côi lòng cây khô ngã soài xuống
phố và im lặng và mình anh đem thương tích
linh hồn gài bẫy ngón tay con chim non kêu
không phản ứng bạn bè lại cất cánh bay anh
chẳng hiểu sao anh về khi em không còn nữa
sao anh vẫn yêu em sao tháng năm còn nhắc
nhở mà không phải trong em đôi mắt cười nở
sáng cũng không là chiếc hôn mà chính em là
mặt trời mùa đông mặt trời mùa đông*

*bây giờ không em không mặt trời và vết yêu
xưa ngàn năm còn sót lại anh thấy anh là con
chim nhỏ đại tiếng hót tan rồi thành một nhánh
cây khô mà lá rơi rụng mủn đắp nên mồ em
bước đến nhưng bao giờ thấy được những sáng
mùa đông không em buồn úp mặt những chiều
mùa đông không mặt trời cho anh quên em lòng
tê xót như lòng người tử tội nhìn đợi canh năm
còn mơ thấy ngoài thành con mắt người yêu
mong mỗi bây giờ không còn em để chờ để nói
không còn gì để hẹn một lần hơn Huế cho anh
hàng nước mắt tầm thường song chẳng có bao
giờ em biết được*